

DON BOSCO

 magazine

Duizenden jongeren verbroederen tijdens pausbezoek

**Tuur (18) kampte met eenzaamheid
“Je denkt dat het aan jezelf ligt”**

Vier stippen

Tim Bex — Hoofdredacteur

Terwijl tientallen kinderen en jongeren op 28 september onder de VRT-toren in Brussel bijeenkomen om de 'STIP IT'-campagne tegen pesten af te sluiten, loopt een veelvoud daarvan gelijktijdig door de straten van de Europese hoofdstad. Allen op weg naar de Heizel, zichtbaar gemotiveerd om samen met andere jongeren het geloof te vieren.

Terwijl de ene na de andere 'STIP IT'-foto mijn mailbox bereikt, ben ik live getuige van dit katholiek jongerenfeest 'Hope Happening'. Al snel merk ik heel wat gelijkenissen tussen de inhoud die mijn mailbox domineert en de taferelen die ik door mijn lens te zien krijg. Kinderen en jongeren, broederlijk naast elkaar, allen gefocust op hetzelfde thema: respect en verdraagzaamheid uitdragen. De ene campagne kiest als slogan voor 'Kijk niet weg', de andere luidt 'Hoopvol onderweg'.

Sta me toe toch weer even kritisch te zijn tegenover de 'klassieke' media, want hoewel het pausbezoek tal van hoopvolle en inspirende boodschappen met zich meedroeg, lag de focus toch vooral weer op het misbruik in de Kerk. Begrijpelijk, maar dat duizenden jongeren in een hoopvolle festivalsfeer de normen en waarden van het christendom vierden en samen een nieuwe toekomst voor de Kerk willen uitstippelen, werd hier en daar slechts zijdelings vermeld.

Misschien moet de Kerk tijdens een volgend groot evenement ook voor een campagne met stippen kiezen? Stip 1: barmhartigheid, vergeef de ander. Stip 2: rechtvaardigheid, iedere mens heeft recht op dezelfde behandeling. Stip 3: naastenliefde, draag zorg voor jouw (zwakkere) medemens. Stip 4: vertrouwen: vertrouw op God, de ander en jezelf.

Gelukkig zitten we bij Don Bosco alvast goed met die stippen. Kijk maar even naar rechts, daar staan ze alle vier.

Maren

Ik ben Maren Vosswinkel (18). Ik zit in het zevende jaar Publiciteit & Illustratie in Don Bosco Groenveld Plus en ik ben een creatieve duizendpoot; dat zal je later in dit magazine nog wel opmerken. In mijn vrije tijd ben ik vooral bezig met schilderen en knutselen en daarnaast hou ik ervan om cadeautjes te kopen voor de mensen die me dierbaar zijn. Het is misschien geen hobby, maar wel een belangrijke bezigheid!

Verderop in het magazine leer je me beter kennen aan de hand van de vier elementen van het oratoriocriterium: thuis, speelplaats, school en zinplek.

colofon

Don Bosco magazine is een gratis driemaandelijke uitgave van de Salesiaanse Familie voor de beweging rond Don Bosco. Meer info op www.donbosco.be

Hoofdredactie en redactie: Tim Bex (TB), Bart Decancq (BD) en Anja Hoozevee (AH) • **Vormgeving:** Revista (www.revista-media.be) • **Coverfoto:**

Tim Bex • **Fotografie:** Willem Jan de Bruin (p6-7), Stephanie De Becker (p8-12), • **Illustraties:** Kürt Maes • **Druk:** Van der Poorten nv Leuven •

Verantwoordelijke uitgever: provinciaal Bart Decancq, François Gaystraat 129 1150 Brussel **Abonnement:** gratis aan te vragen bij dbmedia@donbosco.be (Vlaanderen) en info@donbosco.nl (Nederland). Uw persoonlijke gegevens zijn voor u ter inzage. Ze worden nooit aan derden doorgegeven en dienen enkel voor de verzending van Don Bosco magazine. **Giften:** voor Vlaanderen steeds welkom op Don Bosco Centrale vzw BE27 4272 1008 4573 en voor Nederland op Stichting Don Bosco NL88 INGB 0000 7140 05 met vermelding van 'Don Bosco magazine'.

08

Van Hechtel tot Wenen en Dubai: violist Floris Willem is on fire
 "Ik wil mensen gelukkig maken met mijn muziek"

04

'Eigen Zee Eerst', maar toch triomfeert de verbondenheid

"Op Sjoefoemi heerst een unieke sfeer, dat voel je aan alles"

13

Fabio is meerderjarig, maar blijft (nog even) in de jeugdhulp

"Ik besef maar al te goed dat dit de slimste keuze is"

20

Europese uitwisseling brengt nieuwe inzichten voor leerkrachten

"We missen salesianen in onze scholen"

26

Hoop doet leven: jongeren verbroederen tijdens pausbezoek

"Geloof biedt rust in een maatschappij die te gejaagd is"

02 **Voorwoord**

06 **In beeld**

Don Bosco Apeldoorn wint Business Awards

14 **Actua**

Tuur (18) kampte met eenzaamheid
 "Je denkt dat het aan jezelf ligt"

16 **Het vuur van Don Bosco**

't Kinderkasteeltje

18 **Het getal**

Zeven opmerkelijke influencers die écht impact maken

23 **Column**

24 **De Link**

Janne en de gitaar

30 **Don Bosco in beeld**

32 **Afscheid**

33 **Webshop**

34 **Het panel**

36 **Avondwoordje**

‘Eigen Zee Eerst’, maar toch triomfeert de verbondenheid

Wie het voorlaatste weekend van september richting Bredene trok, liep zomaar de kans een kleine 300 piraten tegen het lijf te lopen. Onder het thema ‘Eigen Zee Eerst’ ging daar namelijk het tweejaarlijkse Sjoefoemi door, een weekend voor alle animatoren van Don Boscospeelpleinen en -vakantiewerkingen in Vlaanderen.

Sjoefoemi. Het klinkt als een leuke woordspeling met een diepere betekenis, maar niets is minder waar. “Ik heb het nog eens nagevraagd en het is een fictieve, zelfverzonnen naam”, lacht Maarten Lens, voormalig stafmedewerker bij Bosco Base en vrijwillige medeorganisator van Sjoefoemi. “Maar ‘t bekt wel lekker, hé!”

Wat wél een diepere betekenis heeft, is het weekend zelf. “Tijdens Sjoefoemi krijgen alle animatoren van onze Don Boscospeelpleinen en -vakantiewerkingen de kans om samen op weekend te gaan”, legt Maarten uit. “Er wordt tijdens een grote competitie gestreden om een wisselbeker, maar daarnaast is het ook de bedoeling om verbondenheid te creëren tussen de verschillende organisaties.”

Masked Bosco

Dat lijkt vanzelfsprekend. “Ja en nee. Als animator ben je op je eigen speelplein vaak heel erg verbonden met andere jongeren, maar die verbondenheid willen we ook verruimen en overdragen tussen de verschillende Don Bosco-organisaties uit het jeugdwerk”, legt Maarten uit. “Je merkt toch dat dit tijdens zo’n weekend lukt! Natuurlijk zoeken de jongeren eerst hun

vertrouwde ‘cocon’ op, maar op een laagdrempelige manier proberen we voor impulsen te zorgen die de ontmoeting met anderen bevordert. Zo organiseerden we op vrijdagavond *Masked Bosco*, gebaseerd op het tv-programma *The Masked Singer*. Daarbij stond iedereen in het publiek kriskras door elkaar en maakten alle deelnemers samen plezier. Dat werkt, want dan sla je al sneller een babbeltje met mensen die je nog niet kent of minder vaak ziet.”

Toch moet die verbondenheid op zaterdag even plaats ruimen, want dan staat de befaamde Sjoefoemi-competitie op het spel. “Dan is het even ieder voor zich”, lacht Maarten. “Dit grote spel waarbij de teams om de wisselbeker strijden, is zo opgebouwd dat je het met jouw eigen organisatie opneemt tegen de andere Don Bosco-organisaties. Ik heb vroeger ook nog als deelnemer meegedaan en je leeft daar echt wel naar toe. Als animator is dat misschien wel dé hoofdreden om naar Sjoefoemi te komen. Je moet en zal die beker veroveren om nadien wat bij de anderen te gaan stoefen! (lacht) Dat competitie-element moet toch ook aanwezig zijn, zeker bij jongeren van deze leeftijd. Dat hoort erbij. En zelfs als je niet wint: het spel is groots

“Het competitie-element moet op zo'n weekend ook aanwezig zijn”

– Maarten Lens

in elkaar gestoken, dus je hebt ongetwijfeld een heerlijke zaterdag beleefd.”

Unieke sfeer

Sport, spel, jongeren, verbondenheid ... De meeste ingrediënten om van een ge(s)laagd Don Boscoweekend te spreken, lijken aanwezig. “Het is belangrijk om Don Bosco een plaatsje te blijven geven”, knikt Maarten. “Dat doen we aan de hand van bovenstaande elementen, maar daarnaast benoemen we hem ook letterlijk. Zo was Doll Bosco - de gekende Don Boscopop - aanwezig en waren er 's avonds Avondwoordjes of andere activiteiten waarbij Don Bosco ter sprake kwam. (stilte) Weet je, het meest 'Don Bosco' aan Sjoefoemi is de typische sfeer. Al deze jongeren zijn vrijwillig animator en worden daar dus zo goed als niet voor betaald. Ook wij, organisatoren, doen dit vrijwillig. Daardoor is iedereen hier op eigen initiatief en ontstaat er een unieke sfeer. Je voelt dat ook. Iedereen komt naar Sjoefoemi om een leuke tijd te beleven en te genieten van het samenzijn. Dat zorgt voor die echte *Don Bosco-vibe*. Daar doen we het voor!” (TB) –

De sfeer van Sjoefoemi opsnuiven? Dat kan aan de hand van deze 10 filmpjes:

Heb je zelf een project dat je graag in de kijker wil zetten? Geef dan een seintje via dbmedia@donbosco.be

BuLO Don Bosco Halle organiseert allereerste ‘respectdag’

In het bijzonder lager onderwijs Don Bosco Halle beleefden de leerlingen op 24 oktober wel een heel unieke schooldag. In het kader van sociaal-emotionele opvoeding organiseerde de basisschool voor de eerste keer een ‘respectdag’. In de voormiddag werden workshops georganiseerd in het teken van respect voor jezelf en veer-

kracht; denk maar aan kinderyoga, Sherborne-therapie of een klankbad. In de namiddag vonden verschillende klasoverschrijdende activiteiten plaats: van gezelschapsspelletjes tot coöperatieve spelen en kookactiviteiten. Een mooi initiatief dat ongetwijfeld een vervolg krijgt. Misschien ook in andere Don Boscoscholen?

DAAV bezoekt ontwikkelingsprogramma in Calcutta

Op 12 november trok de Kortrijkse vzw DAAV (Developing Association for Active Volunteers) naar Calcutta, India. Deze vereniging zet zich al jarenlang in voor straatkinderen in dat land. Bezieler André Vandenbroucke is oud-leerling van Don Bosco Kortrijk en raakte enorm geïnspireerd door de persoon en het werk van Don Bosco. Tijdens hun bezoek

aan India bezochten vertegenwoordigers van DAAV de dorpen Horidaspur Paschchimi Para en Purbo Para, plaatsen waar een groot deel van de inwoners zijn vluchtelingen die uit Bangladesh emigreerden. DAAV sponsorde al 8.500 euro aan een ontwikkelingsprogramma voor kinderen uit dit dorp en kon het werk nu met eigen ogen gaan bekijken.

STEM Masterclass voor het zesde leerjaar

Sinds begin dit schooljaar verwelkomt Don Bosco Hoboken iedere woensdag leerlingen van het zesde leerjaar uit verschillende naburige basisscholen tijdens de STEM Masterclass. In deze unieke lessen worden de leerlingen meegenomen op een avontuur vol experimenten en ontdekkin-

gen. Samen voeren ze op een interactieve manier proefjes uit en komen ze op een leuke manier in contact met wetenschap, technologie, engineering en wiskunde. Geïnteresseerde leerkrachten van het vijfde of zesde leerjaar kunnen contact opnemen met Don Bosco Hoboken.

Don Bosco Apeldoorn wint Business Awards

Wat een prachtige prestatie! Op 24 oktober werd Don Bosco Apeldoorn gekroond tot winnaar van de Apeldoorn Business Awards 2024 in de categorie *Maatschappelijke Organisaties*. Deze prijs eert lokale bedrijven die uitblinken in hun vakgebied. Don Bosco Apeldoorn werd geselecteerd uit maar liefst 750 deelnemers, verdeeld over zeven categorieën. Tijdens de prijsuitreiking nam een trotse Eli Brodić geëmotioneerd de bloemen in ontvangst en gaf het publiek met haar dankwoord een inzicht in de impact die Don Bosco kan hebben. “Ik ben zelf als jongere bij Don Bosco terechtgekomen, werd vrijwilliger en nu mag ik als jongerenwerker andere jongeren helpen. Dus ik ben heel erg trots”, klonk het vanaf het podium. De zaal vulde zich met daverend applaus. Don Bosco Apeldoorn ontving de prijs vanwege haar grote maatschappelijke impact, waarbij het kwetsbare jongeren de kans biedt om zich te ontwikkelen. “Dat is de kracht van ons jongerenwerk”, aldus Rianka van Os, directeur van Don Bosco Apeldoorn. “Niet iedere hulpvraag heeft een zorgvraag te worden.” (AH)

Winnaar
Rabobank Maatschap
DON BOSCO

categorie

ppelijke Organisaties

APELDOORN

Van Hechtel tot Wenen en Dubai: violist Floris Willem is *on fire*

“Ik wil mensen gelukkig maken met mijn muziek”

Zo'n 15 jaar geleden zat Floris Willem (31) nog op de schoolbanken in Don Bosco Hechtel, intussen woont hij met zijn vrouw en zoontje in Wenen, waar hij een gevestigde naam in de muziekwereld is. Als docent aan een van de beste muziekscholen ter wereld scheert hij hoge toppen, maar zijn ambities reiken verder. Zo maakt hij ook deel uit van het musicalorkest én staat hij op de rand van doorbraak met zijn band *Floris and the Flames*.

Een dik uur voor de start van zijn optreden met *Floris and the Flames* staat Floris me te woord. “Sorry voor het wachten, maar mijn vlucht had vertraging”, excuseert hij zich meteen. Tja, als je drie jobs – waarvan twee in Oostenrijk – combineert, kan dat wel eens voorvallen. Van sterallures dus absoluut geen sprake.

Floris, drie jobs ... Dat moet je me toch eens uitleggen.

“Neem dat gerust met een korrel zout, want al die jobs zijn met elkaar verbonden. Zo geef ik vioolles aan de Universität für Musik und darstellende Kunst Wien in Wenen, waar ik ook

studeerde, daarnaast speel ik in het musicalorkest van Wenen en tot slot ben ik ook nog freelancer. Als freelancer doe ik enerzijds solo-optredens, anderzijds ben ik frontman bij *Floris and the Flames*, een band die ik samen met enkele vrienden in 2017 heb opgericht.”

Een gedurfde vraag: zo'n maand geleden noemde Laura Tesoro haar muziekcarrière in een documentaire ‘een verlieslatende hobby.’ Hoe zit dat dan voor iemand als Floris Willem?

“Voilà, nu weten we ineens waarom ik meerdere jobs combineer! (*lacht*) Nee, even serieus, die combinatie zorgt er

“Soms is muziek hét middel om alles even te kanaliseren”

wel voor dat ik er goed van kan leven. De uitdaging is natuurlijk om een gezond evenwicht te vinden, maar ik probeer al mijn creatieve talenten te gebruiken en op die manier een goede mix te vinden.”

En de werkzekerheid ligt een pak lager. “Klopt. Het ligt intussen al even achter ons, maar ik heb tijdens de coronaperiode een heel grote golf van twijfel gehad. Alle concerten werden afgelast en er was amper perspectief voor artiesten en muzikanten. Toen dacht ik: ‘Misschien moet ik er gewoon mee stoppen en iets anders gaan doen.’ Achteraf gezien ben ik blij dat ik dat niet gedaan heb. Ik heb de knop kunnen omdraaien en ben mezelf blijven aanmoedigen en pushen. Nu blijf ik gewoon doorgaan met muziek maken om mensen op die manier gelukkig te maken. Ik ben heel blij dat ik die keuze gemaakt heb.”

“Mensen gelukkig maken.” Is dat waar muziek voor jou om draait?

“Dat is mijn grootste motivatie, ja. Muziek doet dromen. Muziek doet stilstaan. Muziek doet vergeten. Er gebeuren heel veel minder mooie dingen in de wereld en soms is muziek hét middel om dat allemaal even te vergeten of te kanaliseren. Even helemaal in de muziek verdwalen. Daarnaast is het voor mij een middel om met mensen te verbinden, om met hen in contact te treden zonder woorden. Dat vind ik ook het krachtige van instrumentale muziek. Ik hoef er dan zelfs geen woorden op te plakken; ►

The Flames, in vuur en vlam.

ik kan mijn gevoel meteen in klanken omzetten. Alle mensen hebben gevoelens en die zetten we meestal om in woorden. Die stap af en toe eens overslaan en je gevoelens meteen in klanken omzetten, vind ik iets moois.”

Als ik dat hoor, zou ik denken dat het freelance-gedeelte jouw grootste passie is?

“Samen met lesgeven is *Floris and the Flames* ongetwijfeld mijn grootste passie. Het is ook daarom dat ik die andere zaken erbij pak, zodat ik dat kan blijven doen. Met *Floris and the Flames* willen we zoveel mogelijk mensen bereiken. We speelden intussen al in Duitsland, Oostenrijk, Tsjechië, Nederland, Frankrijk en zelfs Dubai en overall reageren mensen hetzelfde: de liefde die we uitstralen, krijgen we ook terug. Dat is een heel mooie ervaring.”

“Vier roodharigen die de zaal in vuur en vlam zetten ... De naam spreekt voor zich”

Voor wie *Floris and the Flames* niet kent, wat doen jullie precies?

“We spelen vooral klassieke muziek in een eigenzinnige versie. Daarnaast zetten we klassiekers zoals *Stairway to Heaven* van Led Zeppelin naar onze hand. Onze eigen nummers neigen meer naar hedendaagse folk, met invloeden van elektro. Maar het belangrijkste aan wat wij doen, is onze vreugde en passie voor muziek bij de mensen overbrengen. Het vuur aanwakkeren, zeg maar, de zaal in vuur en vlam zetten!”

Vandaar de naam?

“Onder meer. Daarnaast wil het toeval dat wij alle vier ros zijn. *(lacht)* *Floris and the Flames* dus. Het is een mooie combinatie, zelfs in het Duits. *Flammen*, *Flamen*, *Vlamingen*. Vier roodharige Vlamingen die de zaal in vuur en vlam zetten.”

Met die combinatie van factoren mag je ambitieus zijn!

“*(knikt)* Inderdaad! Dat zijn we ook. Deze maand brachten we ons studio-album uit en we dromen ervan verder

te groeien, meer mensen te bereiken en op grotere podia te staan. Maar dat is natuurlijk de ambitie van iedere band. We hebben intussen al op de Gentse feesten en de Wereldexpo in Dubai mogen spelen en dat smaakt naar meer!”

Toch even een kritische bedenking bij “klassieke muziek eigenzinnig maken.” Dat klinkt als een gedurfde keuze. Krijgen jullie ook kritiek?

“We krijgen over het algemeen positieve reacties. Kijk, ‘anders zijn’ is als artiest iets positiefs. Wij zijn anders. Natuurlijk zijn er ook conservatievere milieus, maar met die conservatieve stroom komen wij minder in aanraking. Bij het geloof is dat ook zo. Het is niet omdat er conservatieve mensen zijn, dat je niet progressief mag denken. Wij trekken vooral mensen aan die wel voor die gedurfdere keuze openstaan. Dat is trouwens ook de reden waarom ik in een musicalorkest speel en bijvoorbeeld niet bij de Wiener Philharmoniker (Oostenrijks symfonie-

“Ik beleef nu eindelijk de droom van 10-jarige Floris”

orkest van de Weense Staatsopera). Met dat ‘anders zijn’ had ik trouwens altijd al iets, ontdekte ik zelf. Ik heb dat lange tijd weggeloopt omdat me een bepaald beeld werd ingeprent van wat een klassieke violist moet doen. Als kind wilde ik echter graag dansen op muziek en was ik ook bezig met totaal andere muziekstijlen. Maar dat was een beetje taboe, klassieke muziek was een soort van ‘heilig’. Nu kan ik eindelijk mijn jongensdroom beleven. (*glimlach*) Ik wilde altijd meedoen met het Junior Eurosongfestival voor kinderen. Dat is er nooit van gekomen, maar met *Floris and the Flames* heb ik nu de mogelijkheid gevonden om die tienjarige Floris gelukkig te maken.”

Je droomde er dus als kind reeds van om violist te worden?

“Inderdaad. Mijn beide ouders zijn

violisten en ik keek enorm naar hen op. In het middelbaar was het dan wat onduidelijk, want ik deed op school veel vakken graag. Dan is muziek een gevaarlijke keuze. Het was bijvoorbeeld een veiligere keuze om ingenieur te worden, wat ik ook overwogen heb ... Maar ik heb uiteindelijk toch ingangsexamen gedaan aan de prestigieuze Muziek-kapel Koningin Elisabeth, een instelling voor muziekonderwijs in Waterloo, en ik was geslaagd. Het bleek dus de juiste keuze om mijn passie te volgen. Trouwens, ik heb toen van de school zelfs een vrijstelling gekregen zodat ik naar dat ingangsexamen kon gaan.”

Don Bosco Hechtel gaf je dus wel de nodige ruimte om te groeien als muzikant?

“Ik heb een vrijstelling gekregen om dat ingangsexamen te doen, kreeg van de school vrijaf om naar een wedstrijd in Armenië te gaan en zo waren er nog vele momenten. De school was zeer flexibel en ik ben daar nog steeds erg dankbaar voor. (*denkt na*) Want dat was niet verplicht, hé. De school had evengoed kunnen zeggen dat het niet ging en dat ik net zoals de andere leerlingen de hele dag op school moest zijn. Maar ze zagen dat muziek mijn passie was. Die openheid en vrijheid werden gegeven.”

Mag ik jouw tijd op Don Bosco positief noemen?

“Weet je, in het eerste middelbaar zat ik op een andere school, maar daar werd ik gepest. Ik ben toen naar Don Bosco gegaan en heb me daar meteen thuisgevoeld. Ik kijk dus met veel goede herinneringen terug.”

'Thuisgevoel' vind ik een interessante beschrijving. Waar lag dat aan?

"Volgens mij voor een groot deel aan die christelijke waarden en de waarden van Don Bosco. Waar 'anders zijn' getolereerd en gerespecteerd wordt en waar termen als 'naastenliefde' en 'menswaardigheid' voorgeleefd werden. Er werd belang gehecht aan de ontwikkeling en de verbinding van en tussen de leerlingen. Denk maar aan de ruime keuze aan middagactiviteiten.

Je werd er ook nooit aan je lot overgelaten, want de leerkrachten en salesianen deden gewoon mee. In Don Bosco Hechtel maakten we samen school en dan gaat het over meer dan het lesgebeuren alleen. Ook aan de salesianen heb ik fijne herinneringen. Zij lieten ons zien dat een religieus leven, een leven vol geloof, ook iets moois kan zijn. We kregen een ander beeld dan het stereotiep beeld dan velen hebben."

Je hebt de pedagogie van Don Bosco duidelijk begrepen.

"We hebben er twee keer een uitgebreid werk over moeten maken. *(lacht)* Toen was dat van 'moeten', achteraf gezien is dat iets moois. *(denkt na)* Ik vind Don Bosco toch wel een heel krachtig persoon. Het is iemand waar ik vandaag als docent ook nog een voorbeeld aan neem. Ik vind dat het mijn taak is om mensen, in mijn geval violisten, te helpen. Niet door te zeggen dat ik de waarheid spreek en dat het zal gebeuren zoals ik zeg, maar door naar elkaar te luisteren en samen, docent en student, een bepaald proces aan te gaan."

"Ik vind Don Bosco een heel krachtig persoon"

Da's een mooie tip voor leerkrachten! Heb je er ook nog een voor jongeren die net als jij van een professionele muziekcarrière dromen?

"Ga ervoor! *(zelfzeker)* Je zal er heel veel tijd en energie in moeten steken, maar je moet je dromen najagen. Er zijn te veel mensen die hun job met tegenzin uitoefenen of verbitterd door het leven gaan omdat ze voor zekerheid kiezen in plaats van voor hun droom. Ook al draait het uit op een ontgoocheling: je kan het maar proberen. En het is niet omdat het niet lukt op professioneel vlak dat je je droom moet opbergen. Dan zijn er nog steeds talrijke opties om er in je vrije tijd mee aan de slag te gaan. Kort en bondig: ga voor je droom!" (TB) —

Op 15 november bracht *Floris and the Flames* een nieuw album uit. Hen ontdekken? Scan de QR-code of ga naar www.floriswillem.com/floris-and-the-flames.

Fabio is meerderjarig, maar kiest ervoor (nog even) in de jeugdhulp te blijven

“Besef maar al te goed dat dit de slimste keuze is”

“Toen ik 14 was, ben ik hier voor de eerste keer terechtgekomen. Ik was jong en maakte de foute keuzes. Eerst kwam ik in het dagcentrum terecht, later in het jongenstehuis. Het verschil? In het dagcentrum kom je na je schooluren binnen, zijn er een aantal activiteiten gepland en keer je nadien terug naar huis. In het jongenstehuis verblijf je een hele week, bouw je aan jouw eigen traject en word je veel persoonlijker geholpen.”

“Als kind was mijn thuissituatie niet altijd even stabiel ... Ik wil mijn ouders echter niet de schuld geven, want uiteindelijk kies je zelf welke richting je uitgaat. Ik maakte duidelijk slechte keuzes en kwam zo op het verkeerde pad terecht. De jeugdrechter merkte dat ook op en besloot te komen hier te plaatsen. Intussen zijn we vier jaar verder en heb ik al veel geleerd. Achteraf gezien is die beslissing dus duidelijk de juiste geweest.”

“Ik ben sinds dit jaar meerderjarig en kan dus eigenlijk zomaar naar buiten wandelen. Toch leek het me de beste keuze om nog even te blijven. Op mijn 17de ben ik al eens weggegaan, maar ik ben even rap teruggekeerd. Waarom? Ik maak nog veel fouten en kwets zo mensen. Dat is niet de bedoeling. Op dit moment heb ik twee keuzes: ofwel keer ik terug naar mijn ‘oude’ leven, ofwel blijf ik hier en probeer ik mijn leven op orde te krijgen. De ‘andere’ kant heb ik intussen wel gezien. Nu is het tijd om voor de slimme optie te kiezen. Op het einde van de rit besef je dat dit je slaapplek is, je veilige uitvalsbasis.”

“Ik ken genoeg mensen die voor de ‘andere’ kant gekozen hebben. Zo is een goede vriend van mij hier (te vroeg) vertrokken. Hij heeft intussen reeds drie maanden in de gevangenis in Leuven gezeten. Ik ken het maar al te goed ... Ik heb zelf

even in de gemeenschapsinstelling Mol gezeten. Dat is eigenlijk gewoon een gevangenis. Je bent geen jongere, maar een gedetineerde. De deur gaat op slot, de ramen niet open en je zit hele dagen op de muren te tekenen. Hier is dat anders. Dit een 5-sterrenhotel! (lacht) Goed eten, een netwerk om je heen, bewegingsruimte, maar vooral: mensen die om je geven.”

“De begeleiding maakt echt een verschil. De jongeren die hier verblijven, zitten vast met hun leven en weten niet wat te doen. Daar wordt aan gewerkt: wat gaan we doen? Waar willen we heen? De mensen zien je hier staan. Hier ben je een mens. Daarnaast zijn er heel wat leuke momenten zoals de eetmomenten. Je zit samen aan tafel en lacht met elkaar. Ook de begeleiders doen mee; die zeveren minstens evenveel! Anderzijds word je ook gepusht en uitgedaagd. Er zijn duidelijke afspraken en ‘luieren’ zit er niet in. Zelfs niet voor een 18-jarige. (lacht) Bij een fout word je aangesproken en als je iets goed doet, wordt dat ook gezegd. Qua menselijkheid is dit een leefgroep om u tegen te zeggen. Wat de begeleiding hier doet, vind ik echt chique. Dat meen ik oprecht!”

“Hoe ik de toekomst zie? Ik hoop binnen een jaar samen met mijn broer een appartement te huren. Hij heeft een vast contract en ik ben intussen ook aan het werk. Op het vlak van financiën en papierwerk is hij heel sterk. Ik ben daar iets slordiger in, dus daar is nog werk aan. Verder ben ik tevreden met mijn huidige job. Ik heb veel zaken geprobeerd – van horeca tot klusjesman – maar hier voel ik me goed bij. Er is werkzekerheid en een vast contract is op termijn een optie. Ik zie me dit dus nog wel even doen. Helemaal klaar voor een nieuwe start!” (TB)

Fabio is 18 jaar, verblijft al meer dan vier jaar in het Don Bosco-jongenstehuis in Genk en werkt op dit moment als fabrieksmedewerker in de autosector. Hij schuurt en poliert beschadigde auto's.

Tuur (18) kampte met eenzaamheid

“Je denkt dat het aan jezelf ligt”

Liefst een op twee mensen voelt zich soms eenzaam en daar wil De Warmste Week, de jaarlijkse solidariteitsactie van de VRT, binnenkort tegen vlammen. In een maatschappij waar individualiteit en prestatiedruk toenemen en waar sociale media het menselijk contact vervangen, is het probleem van eenzaamheid helaas onrustwekkend groot. Je af en toe eenzaam voelen hoort bij het leven, geïsoleerd geraken absoluut niet.

De 18-jarige Tuur heeft meerdere jaren met eenzaamheid geworsteld. “Je denkt dat het aan jezelf ligt,” getuigt hij, “dat je iets fout doet en niet aan de normen en verwachtingen van de maatschappij voldoet.” Alles begon toen Tuur na het tweede middelbaar van school veranderde. “Normaal gezien heb ik er weinig moeite mee om me aan te passen aan een nieuwe groep of omgeving, maar op mijn nieuwe school liep dat toch stroef. Ik voelde me niet welkom en een aantal leerlingen voelde de nood om andere mensen naar beneden te halen om zichzelf zo groter te voelen.”

Het was het begin van een helse periode. “Ik begon me af te sluiten van de wereld”, zucht hij. “Meer zelfs, ik begon mensen te verstoten, geraakte steeds meer geïsoleerd en belandde in een diep dal. Wanneer je je eenzaam voelt, is het gemakkelijk om te denken dat dat aan jezelf ligt: ‘Ik heb niemand om mee te praten omdat ik niet goed genoeg ben.’ Je hebt het gevoel dat je contact nodig hebt met anderen, maar je hebt niemand. Je kan met niemand praten en met niemand een connectie maken. Je belandt in een ‘ik tegen de wereld’-situatie. Het is moeilijk om te

omschrijven, maar je voelt zowel verdriet als boosheid. Frustratie! Waarom lukt het me niet? Waarom kan ik geen connectie maken? Waarom ik? ... Op zo’n moment hoor je vaak ‘dat je niet de enige bent’, maar je ziet dat niet. Je sluit jezelf af en bent alleen met je problemen. Je bent (*denkt na*) eenzaam.”

Wederopbouw

Na twee jaar moest er iets veranderen. “Het ging intussen over meer dan eenzaamheid alleen; vaak is dat slechts een zijeffect van andere problemen. Mijn ouders trokken aan de alarmbel en beslisten me van school te veranderen, naar Don Bosco Hechtel. Evident was dat niet, want je zit al twee jaar in een periode van negativiteit. De twijfel duikt dus op: wat als het hier hetzelfde zal zijn? Als het hier ook niet lukt? Ik kwam uiteindelijk bij de moniwerking van de school terecht en dat was het kantelpunt. Ik vond het heerlijk om te doen en ontmoette er gelijkgestemde mensen die me meteen opnamen in de groep. Op zo’n moment laat je je zorgen vrij snel los, dan gaat dat als vanzelf. Je bent tot op de grond afgebroken en kan weer beginnen bouwen. Starten aan je groeiproses.”

Dat is meteen ook de raad die Tuur wil meegeven aan jongeren die zich in zijn situatie herkennen. “Het komt goed”, knikt hij overtuigd. “Het gaat nu niet goed, maar het komt wel goed. Het belangrijkste is dat je actie onderneemt. Desnoods met kleine stappen, maar zet ze. Gewoon doen! En belangrijk: pas je niet aan. Je bent wie je bent. Pas je niet in de groep? Verander van groep. Ga naar een andere school, naar een sportvereniging, sluit je aan bij een speelplein ... Zolang je maar in een nieuwe omgeving terechtkomt.”

Digitale tijdperk

Hoewel mensen de belangrijkste reden van eenzaamheid zijn, speelt de digitalisering ook een rol. “Wij zijn de eerste generatie die met sociale media is opgegroeid, de generatie die fouten moet maken om ervoor te zorgen dat onze kinderen en kleinkinderen die fouten niet zullen maken. Als je ouders

dat nooit gekend hebben, weten zij ook niet hoe ze daarmee om moeten gaan. Sociale media kunnen nuttig zijn, maar hebben vele nadelen. Het is makkelijk om te denken dat we verbonden zijn, maar het is niet zo. Iedereen wil alleen het goede laten zien. De negatieve kant, de *struggles*, worden niet getoond. Wanneer je dan al eenzaam bent en je ziet een digitale stroom van plezier en fijne levens, dan doet dat pijn. We mogen ons niet laten vangen. Ik vind het heel belangrijk dat kinderen van jongs af aan naar buiten gaan. Ze moeten de wereld zien, met elkaar leren omgaan, vrij zijn. Je mag niet zomaar een tablet voor hun neus zetten omdat ze dan stil zijn.”

Weg van het scherm, opnieuw connectie maken. “De onlinewereld zorgt voor instant gratification, dopaminestootjes, maar je moet eens over je leven reflecteren: wat heb ik vandaag gepresteerd? Wat heb ik deze

week gedaan? (*stilte*) Ik ga even doemdenken, maar als je later oud bent en op sterven ligt, wil je toch iets verwezenlijkt hebben. Je wil iets bijdragen aan de wereld, anderen gelukkig maken ... Het echte geluk komt van andere mensen. Je hebt pakweg 85 jaar op deze planeet, maak er wat van! Om het in online termen te zeggen: zorg dat je het mooiste en best gespeelde spelletje hebt gespeeld alvorens het game over is.” (TB)

Tuur studeert intussen leraren-opleiding en hoopt op termijn als leerkracht in Don Bosco Hechtel terecht te kunnen komen. –

Benieuwd naar zijn volledige getuigenis? Scan de QR-code.

Thuis

Voor mij is een thuis een plaats waar je je veilig voelt en waar je jezelf kan zijn. Ik denk dan automatisch aan mensen in plaats van plaatsen. Zo voel ik me helemaal thuis bij Leam, mijn vriend, maar zeker ook bij zijn ouders. Tijdens de zomervakantie ben ik bijna de volledige twee maanden bij Leam en zijn ouders geweest – ik deed ook een vakantiejob bij hen – en ik voelde me daar iedere seconde op mijn gemak. Ik ben nogal een doemdenker (“Wat als?”) die vrij snel in paniek raakt. Zo had ik afgelopen zomer een paniekmoment, maar werd ik al snel gerustgesteld door Leams ouders. Die veiligheid, dat gevoel van rust en die ‘alles komt goed’-uitstraling zijn voor mij cruciale elementen in het begrip ‘thuis’. Ook op school heb ik de juiste personen gevonden. Zo heb ik een aantal goede vrienden die je vaak in mijn buurt zal vinden en die me een veilig, onbezorgd gevoel geven. Ik denk dat ik die geborgenheid belangrijk vind omdat ik zelf niet echt in een warm, liefdevol nest ben opgegroeid. Nu woon ik bij mijn vader en is de band met mijn moeder vrijwel verdwenen. Door op te groeien in een gezin waar liefde soms ver te zoeken was, heb ik daar zelf ook regelmatig mee geworsteld. Wat is liefde en hoe uit je dat? (*stilte*) Intussen denk ik dat ik dat gevoel wel al op verschillende plaatsen en bij verschillende mensen heb mogen vinden.

Het vuur van Don Bosco

't Kinderkasteeltje

Wat is jullie droom?

- We willen blijvend onze kennis en kunde inzetten om er mee voor te zorgen dat kinderen in een context kunnen opgroeien waar ze veilig zijn en zo veel mogelijk ontwikkelingskansen hebben. Don Bosco is daarbij onze gids.
- Momenteel is het heel moeilijk om capabele medewerkers te vinden. We hopen dan ook dat we steeds nieuwe collega's zullen vinden die met een warm hart mee zorg dragen voor de kinderen en de gezinnen die beroep doen op onze ondersteuning.
- We dromen ervan dat de wachtlijsten korter zullen worden, dat er minder ouders professionele hulp zullen nodig hebben omdat ze beroep kunnen doen op hun eigen warm en steunend netwerk. (TB)

Wie zijn jullie?

't Kinderkasteeltje bestaat uit een Kinderdagverblijf en een Centrum voor Kinderzorg en Gezinsondersteuning (CKG). We zijn er voor gezinnen met jonge kinderen. Vanuit het CKG begeleiden we gezinnen die extra ondersteuning nodig hebben in de opvoeding van hun kinderen. Er verblijven ook kindjes bij ons die (tijdelijk) niet thuis kunnen wonen.

Hoe brandt het vuur?

't Kinderkasteeltje maakt (nog maar) vijf jaar deel uit van Jeugdhulp Don Bosco Vlaanderen en we zoeken nog steeds naar verschillende manieren om het gedachtengoed van Don Bosco in ons dagelijks werk te implementeren. Zo organiseren we regelmatig een gezamenlijk 'koffiemoment met Don Bosco'. We komen dan samen met de aanwezige medewerkers, luisteren naar een tekst of doen een korte activiteit die gelinkt is aan een van de pedagogieën van Don Bosco. Aangezien we jonge kinderen en hun ouders begeleiden, is inzetten op groei en het creëren van ontwikkelingskansen onze belangrijkste focus. We doen dit door, net zoals Don Bosco, in te zetten op verbinding vanuit een respectvolle en authentieke betrokkenheid. We vertrekken steeds van de noden van het kind en de vragen van de ouders. We bieden leerkansen tijdens spelactiviteiten maar ook tijdens de dagdagelijkse momenten. Voor de kindjes die een moeilijke start kennen in hun eerste levensjaren koesteren we de hoop dat dit hersteld kan worden mits gepaste ondersteuning. Daarom volgen we zelf vorming om onze kennis en vaardigheden te vergroten, maar creëren we ook een eigen netwerk met een therapeut, kinesist, logopedist ... om zo snel hulp te kunnen bijschakelen. Don Bosco vond het belangrijk om feest te vieren, ook dat doen we heel regelmatig: voor verjaardagen, om het einde van het schooljaar te vieren, om de vakantie feestelijk af te sluiten ... Er is wel altijd een reden om slingers op te hangen.

Influencers zoals voetbalicoon Ronaldo of YouTuber Enzo Knol vullen dagelijks de *feed* van jongeren, maar wist je dat er ook heel wat populaire TikTokkers zijn die openlijk hun zoektocht naar zingeving delen of laten zien hoe je in verbinding met jezelf kunt blijven? Hun content varieert van geloofsgetuigenissen tot verhalen over mentaal welzijn en body positivity. Samen bereiken ze wereldwijd miljoenen jongeren.

7 opmerkelijke influencers die écht impact maken

1. Xiskya Valladares
(@xiskya, 704.8K volgers)

Laat 'te oud voor sociale media' vanaf nu geen excuus meer zijn voor de salesianen, want deze 55-jarige zuster uit Zuid-Amerika is een digital missionary. Don Bosco's uitspraak "Loop naar de pomp" heeft haar duidelijk geïnspireerd, want ze schoolde zich om tot TikToker. Daardoor is ze aanwezig op de plaats waar de jongeren zijn: online. Met haar humoristische en authentieke filmpjes - van bijbelstudies tot lastige onderwerpen - inspireert ze jong en oud.

2. Elodie Gabias
(@elodiegabias, 168K volgers)

Deze jonge influencer gaat prat op authenticiteit. Met humor en een vleugje relativiseringsvermogen laat ze, vaak bewust overdreven, zien dat iedereen weleens een boer laat en dat je met een bad hair day nog steeds een prachtig mens bent. Haar boodschap? Niemand is perfect, dus wees gewoon jezelf. Erg verfrissend in een online wereld waar het schoonheidsideaal meestal buiten proporties is als je het ons vraagt.

3. Nick Vujicic
(@limbless.preacher, 3,3M volgers)

Nick is geboren zonder armen en benen. In 2013 maakte hij veel indruk tijdens zijn optreden bij Oprah, de Amerikaanse talkshow. Nick spreekt regelmatig voor groot publiek waarbij hij zijn getuigenis en geloof in God deelt. Hij is een bron van inspiratie voor velen vanwege zijn daadkracht en doorzettingsvermogen.

4. Jaël Ost

(@jaelost, 100.7K volgers)

In oktober werden de 'Bisou Awards' voor de eerste keer uitgereikt. Dat zijn prijzen voor de meest succesvolle influencers van België. Jaël Ost won in de categorie Wellbeing & self-care. En eerlijk is eerlijk: waar Jaël vroeg eerder oppervlakkige content maakte, geeft ze haar volgers intussen nuttige tips in rubrieken zoals 'de weekbalans' en 'geleerd van de psycholoog'. "Zie een conflict niet als iets negatiefs, maar als een groeimoment", om maar een voorbeeld te noemen.

5. Francis Bourgeois

(@francis.bourgeois, 3.2M volgers)

Francis Bourgeois is een Britse treinspotter die de wereld veroverd met zijn enthousiaste en oprechte video's over treinen. Zoveel volgers die van treinen houden? Nee hoor. Francis is vooral populair vanwege zijn authenticiteit. Al dan niet onbewust geeft hij jongeren mee hoe belangrijk het is om jezelf te omarmen. Zijn positieve uitstraling en oprechte interesse in anderen maken van hem een echte publieksliefeling.

6. Josh Oldenburger

(@josh.oldenburger, 1.9M volgers)

"Jesus, family & fitness", zoals hij het zelf omschrijft. Josh deelt niet alleen zijn passie voor de sportschool - iets wat veel jongeren aanspreekt - maar laat ook zien hoe belangrijk het is om aandacht te hebben voor elkaar. Op creatieve wijze speelt hij in op ieders behoefte om gezien en gehoord te worden.

7. Romy Kersten

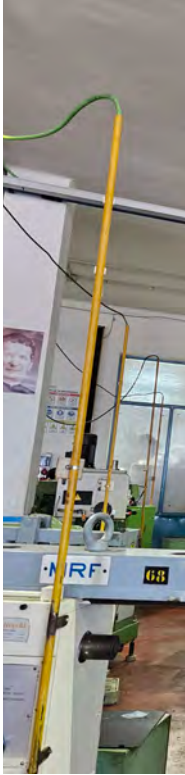
(@romykersten19, 9713 volgers)

Dat Gen Z het niet alleen over reizen, make-up en kleding heeft, bewijst Romy. Ze is katholiek en beantwoordt geloofsvragen van jongeren. Een keertje mee naar de kerk omdat je er nieuwsgierig naar bent? Dat kan online en anoniem via het account van Romy. Zij neemt je mee doorheen haar zondag, deelt het verloop van de mis en maakt tijd voor al je vragen.

(AH/TB)

In een samenleving waar onze leefwereld steeds groter wordt, kan ook het onderwijs niet achterblijven. Het Don Bosco Onderwijscentrum (DBOC) zet daarom al een aantal jaren in op internationale uitwisselingen, zowel voor leraren én leerlingen. En dat blijkt te werken. Leerkrachten Marco en Pascal (Don Bosco Haacht) en Kurt (Don Bosco Halle) trokken naar respectievelijk Spanje en Slowakije voor een *job shadowing*.

Europese uitwisseling brengt nieuwe inzichten voor leerkrachten

“We missen salesianen in onze scholen”

Een *job shadowing*, wat houdt dat in?

Pascal: “Dat je ergens gaat meelopen op de werkvloer, de organisatie ‘schaduw’ en gaat observeren op welke manier er daar gewerkt wordt. Marco en ik hadden ons aangemeld om zo’n traject aan te gaan en trokken uiteindelijk naar een Don Boscoschool in Sevilla.”

Marco: “We kregen een lijstje van scholen die overeenkwamen met wat wij doen en Sevilla leek ons een goede keuze: een gelijkaardige Don Boscoschool met dezelfde studierichtingen. We gingen daar dus heen. In totaal zijn we daar 4 à 5 dagen geweest.”

Kurt: “Ik geef voornamelijk bouwtechnieken in het derde en vierde jaar en tijdens een uiteenzetting over Erasmus+ kreeg ik belangstelling om

eens zo’n *job shadowing* te gaan doen. Op vlak van bouw waren de opties echter eerder beperkt. Slowakije kreeg uiteindelijk de voorkeur.”

Hoe ziet zo’n programma eruit?

Pascal: “In de voormiddag gingen wij naar de school: daar deden we mee aan de activiteiten, spraken we met leerlingen en leerkrachten en bezochten we de verschillende afdelingen. Wij geven mechanica, dus vooral naar het machinepark van de school waren we benieuwd.”

Marco: “In de namiddag hadden we dan weer een ‘vrij’ programma. Daarvan maakten we gebruik om Sevilla beter te leren kennen. De bedoeling is om op termijn ook een uitwisseling met de leerlingen te organiseren, dus dan moet je het

totaalpakket kennen. Is de stad veilig? Kan je hier leerlingen alleen laten rondlopen? Enzovoort.”

Kurt: “Bij mij duurde de *job shadowing* ook een kleine week. Het programma was zeer gevarieerd. De eerste nacht kregen we bijvoorbeeld al meteen de kans om bij de salesianen te overnachten. Een fijne ervaring! Vanaf dinsdag begon het echte programma. Meestal ook in de voormiddag op de school zelf, in de namiddag ‘de rest’ ontdekken.”

Ik neem aan dat de infrastructuur niet hetzelfde was als in België.

Pascal: “Eerder zoals ze hier 25 jaar geleden was. Veel machines die wij hier toen hadden, gebruiken ze daar nu. Natuurlijk heeft Haacht wel een enorm modern machinepark; wij behoren zelfs tot de top in Vlaanderen.

“We zijn hier dan wel moderner geworden, maar we hebben ook veel verloren”

Maar pas op, het machinepark zit misschien achter, de technische kennis absoluut niet. De diploma's die de leerkrachten daar hadden ... Wow! Die vinden wij hier niet hoor, die zitten in de privésector.”

Marco: “De moeilijkheidsgraad van de werkstukken die de leerlingen daar maken, da's niet mis. Zelfs wij schrokken toen we die tekeningen te zien kregen. Begin er maar eens aan met zo'n machines ... Daarom dat zo'n uitwisseling ook voor onze leerlingen interessant zou zijn. Dan kunnen ze zien wat ze ginds realiseren met beperkte middelen. Hier zijn de leerlingen heel verwend qua machinepark. De omgekeerde beweging is dan ook weer interessant: voor de leerlingen van daar kan het een meerwaarde zijn om eens met die modernere

apparatuur te mogen werken.”

Kurt: “Over de infrastructuur ga ik niet te veel uitweiden. Op het moment dat ik binnenkwam, dacht ik: ‘Ai, nee...’ *(lacht)* Ik heb wel interessante dingen gezien, maar vooral zaken die hier niet realiseerbaar zijn omdat wij op een totaal andere manier werken en bouwen. Voor ons zou een uitwisseling met leerlingen niet interessant zijn.”

Zowel in Spanje als in Slowakije waren het Don Boscoscholen. Hoe was dat?

Pascal: “Ik sprak daarnet over de infrastructuur, wel, ook de sfeer daar was de sfeer van Don Bosco Haacht 25 jaar geleden. Strenger, maar veel meer ‘Don Bosco’. Er is respect voor leerkrachten en personeel, er wordt

meer samen gedaan, er lopen salesianen rond ... We zijn hier dan wel moderner geworden, maar we hebben ook veel verloren. Het Don Boscogevoel is hier verminderd.”

Marco: “*(knikt)* De leerkrachten staan dicht bij hun leerlingen. Ze doen een babbeltje, worden met hun voornaam aangesproken en kennen de jongeren door en door. De sfeer is gemoedelijk, maar toch streng. Met veel respect voor elkaar. De leerlingen zijn ook fier en lopen met hun werkkleren - waarop het logo van Don Bosco blinkt - rond. Ze zijn daar trots op. Intussen lopen er salesianen rond die zelfs nog op de school woonden. *(stilte)* Wij kunnen salesiaans proberen zijn, maar dat maakt ons nog geen salesiaan.”

Kurt: “Interessant om te horen, want ik herken me in die woorden. In

- ▶ Slowakije was het zoals het hier lang geleden was: salesianen die dicht bij de leerlingen stonden en een heel andere mentaliteit en sfeer. Ik vertelde dat ook op school: wij worden steeds meer 'een school', minder 'een Don Boscoshool'. De beleving, de ervaring en de onderlinge afstand zijn anders. Dat Don Boscogegeven was daar wel nog aanwezig. Misschien in het extreme, maar het gaf me toch een nostalgisch gevoel. Waarom dat hier verdwenen is? Ik denk door het verdwijnen van de salesianen."

Hoe krijgen we die mentaliteit hier terug?

Pascal: "Dat lijkt me moeilijk. Het verloop van leerlingen, het voortdurend veranderen van richtingen ... Dat gebeurt bij ons constant en dat

was daar niet. Zo bouw je veel moeilijker een band op tussen leerlingen én leerkrachten. Daarnaast is er in Spanje een heel ander onderwijssysteem. De onderwijsplicht is maar tot 16 jaar. Dat betekent dat de jongeren die daar zitten een heel gerichte keuze hebben gemaakt."

Marco: "Ze doen er alles aan om af te studeren en hun diploma te halen. Dat voel je aan de mentaliteit en de sfeer. Hier is dat anders, heerst een luxementaliteit: 'Moet dat nu echt?'"

Kurt: "Heel eerlijk? Ik denk niet dat we die nog terugkrijgen. We krijgen dan wel cursussen en opleidingen rond salesianiteit en Don Bosco, maar dat is anders. Vroeger voelde je die aanwezigheid van de salesianen. (zucht) Intussen is het kloostergebouw in Halle ook tegen de grond gegaan ...

Dat is weer zo'n stukje 'salesiaan' dat uit de school wordt gehaald."

Maar al bij al is zo'n *job shadowing* wel een aanrader?

Pascal: "Absoluut! Het is voor iedere leerkracht een meerwaarde om eens te gaan kijken hoe ze het elders aanpakken. Het totaalpakket: de cultuur, de sfeer, de manier van werken, het technische ... Ik sta al te springen om het opnieuw te mogen doen, maar eerst anderen de kans geven."

Marco: "Voor onze leerlingen zou het ook een mooie kans zijn. Onze gasten van de A-finaliteit (studierichtingen met vooral praktijk) vallen al zo vaak uit de boot. Velen van hen hebben de kans niet om elke vakantie het vliegtuig te nemen ... Zo'n ervaring zou zowel op educatief vlak als qua levenservaring een enorme verrijking zijn."

Kurt: "Ik sta er ook heel positief tegenover. Hoewel het puur op technisch vlak misschien geen enorme meerwaarde is, het totaalpakket is dat wel. Ik zou het zeker aanraden! Al is het maar om het Don Boscoverhaal opnieuw en op een andere manier te beleven." (TB) – ✚

"De meerwaarde van een *job shadowing*? Het totaalpakket"

Moedige missionarissen

Bart Decancq — *provinciaal*

Eens naar Don Bosco gaan met onze medebroeders-missionarissen in vorming? Graag. Met Anthiyok, Fred, Leo, Mano, Nilesh en Tuli waren Afrika, Azië en Europa vertegenwoordigd in twee wagens. Aan de grens werd de wagen met de meest bleke chauffeur aan de kant gezet. Wellicht had ik iets weg van een mensensmokkelaar of gewoon pech. Gelukkig leken we betrouwbaar genoeg om Italië binnen te mogen. Het was een ontroerend moment toen we na een dag reizen in de Basiliek van Maria Hulp der Christenen bij het graf van Don Bosco stonden. Zeven medebroeders uit verschillende continenten en voor leven en werken geïnspireerd door dezelfde persoon. Even het glas aanraken waarachter onze stichter begraven ligt en hopen dat een beetje van zijn kracht en inspiratie van ons mogen worden.

Even het glas aanraken en hopen dat een beetje van zijn kracht van ons mag worden

Op 11 november 1875 trokken de eerste missionarissen naar Argentinië. Uit de handen van Don Bosco kregen ze de leefregel mee; een houvast voor als ze de weg, die hij gaandeweg had uitgezet, zouden kwijtraken. Op Colle Don Bosco, de geboorteplaats van Giovanni Bosco, was er een cursus aan de gang voor jonge salesianen die als missionaris zouden vertrekken naar één van de 137 landen waar de salesianen werkzaam zijn. Voor mijn reisgenoten een blij weerzien met medebroeders uit hun thuisland of regio. Zoals zij naar Vlaanderen en Nederland gezonden werden, zouden deze 27 jonge mannen de stap zetten naar een onbekend land: van Vietnam naar Chili, van Oost-Timor richting Roemenië, van Congo naar Italië, van Kroatië richting Mongolië of vanuit India naar Papoea-Nieuw-Guinea. De lengte van deze column laat mij niet toe om de opsomming verder te zetten. Ik kreeg er nog méér respect voor onze missionarissen. Met veel inzet onze taal eigen maken en getuigen van hun geloof in landen met een totaal andere cultuur en heel verschillende gebruiken. Een uitdaging op de weg van Don Bosco.

School

Een Don Boscoschool probeert naast een school ook een thuis te zijn, maar ik moet eerlijk toegeven dat ik deze school niet echt een thuis kan noemen. Sommige leerkrachten geven me wel een goed gevoel, maar een thuisgevoel wil ik dat niet noemen. Noem het eerder een vertrouwd gevoel, een gevoel van opluchting als je een bepaalde leerkracht ziet. Ik zit nu in mijn laatste jaar Publiciteit & Illustratie en ben nog maar sinds het vierde jaar op deze school. Ik moet zeggen dat mijn vorige school – die ik moest verlaten omdat er verbouwd werd en omdat er geen

derde graad was – me een fijner gevoel gaf. Ik heb autisme en in mijn oude school ging men daar veel gepaster mee om. Daar zaten allemaal jongeren met dezelfde problematieken en daar klikte het meer met anderen. “Hé, stomme autist”, zal je daar niet snel horen, want iedereen heeft er autisme ... Don Bosco Groenveld, heel wat leerkrachten en de richting bevallen me wel, maar toch word je hier al sneller in het ‘plus’-hokje geduwd en daarop beoordeeld (Don Bosco Groenveld Plus is de buitengewone tak van Don Bosco Groenveld voor normaal begaafde leerlingen met autisme). Ik wil

zeker geen namen noemen, maar er zijn wel een aantal medeleerlingen die me regelmatig viseren en pesten. Leuk is dat niet, maar ik probeer het te relativiseren. Een tip aan de leerkrachten en aan de school: wees attent! Er gebeuren veel dingen achter jullie rug en er is veel geniepig gedoe. Neem zeker de tijd om daarop te letten en er met de leerlingen over te praten. Het is misschien geen deel van het takenpakket van een leerkracht, maar ik vind dat toch een belangrijk onderdeel van de job.

“Ik ben Janne, 16 jaar oud en ik ben regelmatig te vinden in de studio van Don Bosco Apeldoorn. Daar maak ik graag muziek met mijn vrienden, het is een heerlijke plek om samen te chillen en onze talenten verder te ontwikkelen. We krijgen er goede en professionele begeleiding. Ik heb inmiddels al negen jaar zangles en ik speel ook gitaar. Dat helpt me om mezelf beter te begeleiden en een eigen stijl te ontwikkelen. Ik zing nu vooral muziek van Adele en bijvoorbeeld Mariah Carey, maar mijn stem voelt soms niet helemaal comfortabel in de hoge noten van deze artiesten. Ik wil me meer gaan verdiepen in technieken zoals *belting* en andere zangstijlen die beter bij mijn stem passen. Daarom wil ik meer de jazzy kant op, richting Stevie Wonder en dat soort stijlen. Ik ben ook wel heel kritisch op mezelf hoor. Soms luister ik een opname terug en dan denk ik: ‘Dit kan beter.’ Maar dat houdt me juist gemotiveerd om steeds weer verder te groeien. Muziek is niet alleen een persoonlijke

Janne

passie; mijn vader is al jaren actief in de muziekindustrie, maar dan vooral naast het podium als geluidstechnicus. Hij heeft mij laten zien hoe belangrijk het is dat alles rond een optreden ook op technisch vlak klopt. Hij heeft een goed oor voor wat wel of niet werkt en hij denkt ook mee over de arrangementen van mijn optredens. Het is bijzonder om die

passie voor muziek te kunnen delen met mijn vader. Naast geplande optredens grijp ik soms ook spontane kansen, zoals in een restaurant waar ik even een nummer meezing met een bandje. Muziek maken is voor mij meer dan alleen een hobby.

Het is mijn uitlaatklep, maar ook een manier om te verbinden. Ik vind het mooi om te zien hoe ik mensen ontroert met mijn muziek. Of het nu voor een groot publiek is of voor een intiem gezelschap, zoals laatst op de bruiloft van mijn ouders waar ik een speciaal lied zong. Het doet altijd iets met me als mijn muziek mensen raakt, van kinderen die vrolijk meezingen tot ouderen die zich herkennen in een klassiek liedje.”

“Ik ben niet zomaar een gitaar, ik ben *Janne's gitaar*. Ik ben inmiddels aardig gewend aan het leven 'on the road'. Van repetities naar optredens en van de muziekstudio naar een restaurant waar ze spontaan een nummertje mee wil zingen – ik word overal mee naartoe gesleept. Soms moet ik hard werken op grote podia en andere keren zijn het intiemere optredens zoals laatst op de bruiloft van haar ouders. Samen zorgden we ervoor dat er heel wat traantjes werden weggepinkt! Ze is ook wel een dromer hoor, altijd op zoek naar dat perfecte geluid. Ik moet toegeven dat het soms hard werken is om haar bij te houden. Sinds een tijdje zitten we ook samen in het showcase-project van Don Bosco Apeldoorn. Dat is een programma waarbij jonge muzikanten zoals Janne worden begeleid met workshops over songwriting, samenspel en technieken voor

gitaar

optredens. Het doel is dat wij uiteindelijk een grote showcase gaan geven in theater Orpheus. Een gitaar zoals ik kan daar alleen maar van dromen! Dit showcase-project van Don Bosco is heel goed voor Janne. Ze krijgt kansen om op te treden, maar leert ook om verantwoordelijkheid te nemen. Ze moet afspraken nakomen en professioneel blijven, ook als dingen niet lopen zoals ze had gehoopt. Niet alleen voor haarzelf, maar ook voor het team dat achter de schermen werkt. Ik merk echt wel dat het haar werkethiek sterk gevormd heeft de afgelopen tijd. Zo heeft ze laatst ook haar steentje bijgedragen aan een crowdfunding. Dankzij die actie, waarbij iedereen statiegeld kon doneren of VIP-tickets kon kopen, hebben de jongeren nieuwe apparatuur kunnen aanschaffen voor de muziekstudio, zoals een elektrische piano en betere monitoren.”

Hoop doet leven: duizenden jongeren verbroederen tijdens pausbezoek

“Geloof biedt rust in een maatschappij die te gejaagd is”

Zo'n 5.500 jongeren tussen de 12 en 30 jaar waren eind september aanwezig op de Hope Happening (een soort mini-Wereldjongerendagen) die plaatsvond tijdens het bezoek van paus Franciscus aan België. Wie een kleurloos zondagsfeest had verwacht, kwam bedrogen uit, want de Hope Happening was een écht festival – de naam Pukkel-pope had niet misstaan. Het jongerenfeest werd fijntjes afgewerkt met talrijke optredens, een goed pak friet, een gezellige overnachting én zelfs een onverwachts pausbezoek. The hope is on fire!

Rond vijf uur 's avonds staat salesiaan Dieter Verpoest aan de zijde van zangeres-presentator Ingeborg de ING Arena op de Brusselse Heizel te entertainen. Die is gevuld met duizenden jongeren, allen laaiend enthousiast. Dat enthousiasme wakkert alleen maar aan wanneer plots aangekondigd wordt dat niemand minder dan paus Franciscus zelf het evenement zal komen bezoeken. Nog geen vijf minuten later sprint de ene na de andere jongere de arena binnen en groeit de massa tot een heuse mensenzee.

Wijze woorden

Het verrassingsbezoek van paus

Franciscus vindt plaats tijdens de 'Prayer of Hope.' "Net op het moment dat we met z'n allen liedjes over hoop aan het zingen waren, verscheen de paus op het podium. De zaal ontplofte", vertelt Dieter. De aanwezige jongeren mogen vanaf de eerste rij getuigen hoe de paus zich rechtstreeks tot hen richt: "Ga je gang. Maak lawaai! En help alsjeblieft anderen", motiveert hij het publiek. Paus Franciscus sluit af met

enkele wijze woorden: "Is het goed om boven iemand anders te willen staan?", vraagt hij aan de nee-knikkende jongeren-massa. "Dat klopt! De enige keer dat je vanuit de hoogte op iemand mag neerkijken, is om die persoon op te tillen."

Want vergis je niet: ook al heerst er een vrolijke en onbezorgde festivalsfeer, de Hope Happening is méér dan een festival. Jongeren komen er niet alleen samen om te feesten, maar ook om het geloof te vieren, zichzelf te vormen en de waarden van het christelijk geloof uit te dragen. Getuige daarvan zijn de vele activiteiten die op het programma staan. Zo zijn er bijvoorbeeld de 'Walk of Hope', een pelgrimstocht met spirituele ontmoetingen rond eenheid, klimaat en vluchtelingen; de 'City of Hope', workshops rond geloof, hoop en andere thema's waar jongeren mee bezig zijn en de 'Circle of Hope', lezingen die jongeren inspireren vanuit de verbinding tussen hun maatschappelijk engagement en zoekend gelovig zijn. ▶

“Je mag alleen op iemand neerkijken om die persoon op te tillen”

De Hope Happening was een écht festival – de naam Pukkel-pope had niet misstaan.

► Houvast

Bij een van die lezingen treffen we de 25-jarige Johannes. “Geloof biedt rust in een maatschappij die nogal druk en gejaagd is”, vertelt hij. “Ik ben net afgestudeerd en heb het als prille werkzoekende niet altijd even makkelijk. Ook tijdens de coronaperiode had ik het soms moeilijk. Geloof kan dan helpen. Het is een houvast dat alles overbrugt. Alles in je leven verandert, maar op welk punt of op welke plaats je je ook bevindt: in je geloof kan je een connectie maken met mensen, zelfs als je elkaar niet verstaat.”

Dat is wel duidelijk, want jongeren uit 38 landen spreken hier dezelfde taal.

Iets verderop vinden we drie jongedames. Stevig gepakt en gezakt, want van de ruim 5.500 jongeren blijven er liefst 3.600 slapen. “Het is heerlijk om te zien dat er nog zoveel jongeren zijn die geloven”, klinkt het in koor. Al voelen ze ook wel dat het feest wat overstemd wordt door de verhalen rond kindermisbruik. “Dat mag zeker niet verzwegen worden, maar het is jammer dat het altijd daarover moet gaan. Dat heeft niets met God te maken. Dat gaat over de slechteriken binnen de Kerk, over de rotte appels. Die moeten eruit ... Maar het zou bijzonder jammer zijn dat jongeren niet meer durven geloven omdat ze schrik hebben van de negativiteit.”

Katholieke principes

Misbruik, enkele gevoelige uitspraken ... Ondanks de hoopvolle boodschappen brengt het bezoek van de paus aan België toch ook weer heel wat vragen met zich mee. Dooft het geloof hier uit? “Allesbehalve”, meent Johannes. “Onze maatschappij is gebouwd op katholieke principes, dat vergeten mensen soms. Ik kan de maatschappij echter niet zien zonder mensen wiens werk en daden steunen op die principes. Velen, zelfs niet-praktiserenden of mensen die helemaal niet geloven, zijn zonder het zelf te beseffen voortdurend bezig met die principes. Ik heb heel mijn leven in een Chiro gezeten, dat is een uitstekend voorbeeld van zo’n

“Met geloof maak je een connectie, zelfs als je elkaar niet verstaat”

werking. Jeugdbewegingen steunen op de christelijke principes van onvoorwaardelijke inzet, vrijwilligerswerk en buurtwerking.”

Het blijkt geen toeval dat vele aanwezige jongeren het uniform van hun jeugdbeweging dragen. Bij het verlaten

van de Hope Happening loop ik toevallig nog een Franstalige ‘scout’ tegen het lijf. “Christen zijn laat mij groeien en laat ons groeien als maatschappij. En de scouts is de perfecte plaats om die waarden uit te dragen”, knikt hij overtuigd. “Hoe ik deze dag zou samenvatten? Hoopvol.” (TB) –

Speelplaats

Zoals ik in de introductietekst al zei, ben ik een creatieve duizendpoot. In mijn vrije tijd hou ik me vooral bezig met schilderen en knutselen. Knutselen klinkt misschien wat kinderachtig, maar dat kan echt van alles zijn: kleren naaien, potten bakken, tekenen, enzovoort. Gewoon creatief zijn. Ik denk dat dat ook de reden is waarom ik voor de studierichting Publiciteit & Illustratie gekozen heb. Of ik daar ook mijn job van wil maken, weet ik nog niet, maar je moet me later alleszins geen uren achter een bureau zetten om telefoontjes op te nemen. Vroeger deed ik ook nog dans en paardrijden, maar daar moest ik helaas mee stoppen. Paardrijden vond ik wel leuk, maar na vijf jaar vond ik het wat te veel worden. Dansen vond ik ook heel leuk, maar door de coronaperiode is dat veranderd. We konden toen niet meer naar de dansles en moesten thuis alleen dansen. Die dansjes moesten we dan filmen en naar de leerkracht sturen. Dat is helemaal niet hetzelfde ... Nu ben ik dus vooral creatief bezig en probeer ik af en toe eens naar de fitness te gaan. Als het wat minder druk is, ga ik proberen om wat vaker te gaan.

- **HECHTEL** Tijdens de 'Week van het Bos' gingen de eerstejaars van Don Bosco Hechtel op een boeiende biotoopstudie! Ze ontdekten de geheimen van het bos en onderzochten zowel biotische als abiotische factoren. Een leerzame en avontuurlijke dag vol natuurwonderen!

- **HASSELT** De kinderen van het LeOnhuis gingen op bezoek bij 'Let's Tok', de publieke kippenren van Stad Hasselt, en zorgden voor leuke (Halloween)versiering in de ren. Een mooie dag met veel kippengeknuffel en traktaties voor kind en kip!

- **HEVERLEE** Het vijfde leerjaar van Basisschool Don Bosco Heverlee liet zich inspireren door de eerste mensen uit de prehistorie om met houtskool te experimenteren. Het resultaat mochten er zijn!

- **GENK** Tijdens het vak 'Coaching' gingen de leerlingen uit klas 1A1 van Don Bosco Genk aan de slag met kwaliteiten. Ze kregen allemaal een lege boom en een stapel herfstblaadjes. Op ieder blaadje schreef een leerling een mooie kwaliteit en plakte deze vervolgens op de boom van de medeleerling. Zo veranderde die in een prachtige herfstboom vol complimenten en positieve woorden.

- **KORTRIJK** Don Bosco Basisschool Kinderland Kortrijk organiseerde een multiculturele maaltijd met bijhorende activiteiten. Een inspirerende dag voor de leerlingen én leerkrachten.

- **BURGSTÄDT** Niet alleen in onze provincie vinden we onze huisstijl belangrijk; ook in Duitsland zijn ze daar volop mee bezig! Dilan zit in haar eerste jaar van de opleiding tot schilder en decorateur bij Don Bosco Saksen en zorgt ervoor dat het felrode logo daar vanaf nu de gevel siert.

- **oud-HEVERLEE** Dat de cursussen van Don Bosco Vorming & Animatie vele deelnemers inspireren, mag wel duidelijk zijn. Deze wijze woorden zijn er het resultaat van: "Midden in de moeilijkheid ligt de mogelijkheid."

Zinplek

Ik ben niet gelovig en ben daar ook niet echt mee bezig. Ik weet wel dat ik als kind af en toe dingen probeerde en uitzocht. Zo had ik bijvoorbeeld regelmatig angstaanvallen. Ooit waren die zo heftig dat ik iets ritueelachtig deed om die angst te vergeten en weer gelukkig te worden. Achteraf bekeken is dat misschien wat stom, want ik geloofde daar zelf niet echt in. *(lacht)* En toch waren er nog zo'n dingen. Ken je de film 'De prinses en de kikker'? Op een gegeven moment praat Tiana, de hoofdrol, tegen de sterren en smeekt ze hen om haar te helpen. Dat deed ik vroeger ook. Niet om iets te krijgen, maar om tegen mijn angsten te strijden: "Alstublieft, laat me daar niet aan denken." Het is niet zo dat ik denk dat er dan opeens iets magisch gaat gebeuren, maar het is wel een soort van laatste hoop. De hoop dat iets of iemand daarboven je zal horen en je zal helpen. En dat lukte toch vaak ... Soms dacht ik dat dat mijn overleden kat was. *(lacht)* Dan begin je katten in de wolken te zien en van die dingen. *(lacht opnieuw)* Maar dat is zeker bijgeloof in plaats van geloof? Gelovig ben ik dus niet echt. Maar als ik je hoor praten over zinplek en zingeving, denk ik dat ik me daar toch op een zekere manier in herken. Ik vertelde al dat ik ervan hou om cadeautjes uit te delen. Voor mij is dat een manier om andere mensen blij te maken. Soms vind ik 'ik zie je graag' zeggen of dat fysiek uiten te weinig. Dan wil ik dat tonen, nog iets extra doen. Dat doe ik aan de hand van cadeautjes. Dat is mijn manier om te

zeggen: 'Bedankt dat je er voor me bent, ik zie je graag.' Mensen die veel voor mij betekenen blij maken en bedanken, geeft me meer voldoening dan wanneer ik zelf cadeautjes krijg. En ja, soms gaat het dan gewoon over een nieuw paar sokken aan mijn vriend geven! *(lacht)* Creatief bezig zijn is voor mij ook een vorm van zingeving. Op mijn manier tot rust komen en mijn zorgen even vergeten. Ik heb vorig schooljaar een zware periode gehad en dan is die creativiteit een manier om daartegen

te vechten. Tekenen, schilderen, knutselen, enzovoort. Daarnaast is er één film die me altijd helpt en me precies geestelijk weer op orde zet. Ik weet niet goed hoe ik dat gevoel moet beschrijven. Die film is 'Spirit', de originele film uit 2002. Ik kijk die film zelden, maar hij gaf me vorig jaar wel weer dat ophelderingsmoment: 'Wat ben je toch aan het doen?' Geloof of bijgeloof? Ik weet het niet, maar volgens mij is er ergens toch iets groters in het spel dan toeval.

AFSCHEID

Jef Lannoo

Salesiaan van Don Bosco
°07-01-1930 +29-08-2024

Godelieve De Keyser

Zuster van Don Bosco
°26-04-1931 +21-09-2024

Jeanne Philippe

Zuster van Don Bosco
°11-11-1922 +29-10-2024

Heel wat nieuwe items in onze webshop

Dat we samenwerking en herkenbaarheid binnen de ruime Don Boscowereld belangrijk vinden, mag duidelijk zijn. Don Bosco is een sterk merk en dat mogen we tonen! Daarom staan er sinds dit schooljaar heel wat nieuwe items op de webshop van Don Bosco. Veel van deze items zijn ideaal als (relatie) geschenk, gadget voor jongeren of gewoon om te tonen dat ook jij deel uitmaakt van de grote Don Boscobeweging. Een nieuwe vlag aan de gevel van de school, een balpen als Sinterklaascadeau of een koffiekopje om meteen goed wakker te zijn? Er is voor ieder (en alles) wat wils!

Hoodie (zwart of rood) • € 26

T-shirt (zwart of rood) • € 16

Rode balpen met logo • € 0,50

Rode sticker met logo • € 0,50

Koffiekopje (200 ml) • € 8

Vlag Don Bosco (150 x 100 cm) • € 19

Don Bosco kalender 2025
Prijs: € 5

Duopakket wensboekjes
Prijs: € 5

Wegen naar Kerstmis 2024
Prijs: € 6

Sempre Avanti
Prijs: € 22

Bestellen?

Deze prijzen zijn exclusief verzendkosten. Meer info of bestellen? Dat kan in Vlaanderen via www.donbosco.be/webshop of centrale.propaganda@donbosco.be en in Nederland via www.donbosco.nl/webshop of donboscowerken@donbosco.nl.

Joke (18)

Maren (18)

Giovanna (17)

Kevyn (19)

Wat zegt ons panel?

Hoe ervaar jij de kracht van muziek?

KEVYN “Ik ben zelf artiest, dus durf gerust zeggen dat muziek mijn leven is. Een dag zonder muziek is een dag niet geleefd! Ik luister dagelijks en dan vooral naar UK Drill & Grime. Zelf maak ik vooral rap. Daarnaast ben ik in september begonnen met gitaar spelen. Althans het leren ervan! *(lacht)* Wat de kracht van muziek is? Het is een *mood enhancer*; het heeft veel invloed op je gemoedstoestand. Soms ben ik sad en wil ik weer blij zijn, maar soms wil ik ook gewoon sad blijven. Dan luister ik heel andere muziek. Mijn favoriete artiest is Dave, maar als een artiest een krachtige boodschap heeft en erin slaagt om die over te brengen, dan is het gewoon een enorm goed lied.”

GIOVANNA “Ik speel geen muziekinstrument, maar zing wel vaak. Ik hou van zingen en doe dat het liefst wanneer ik alleen ben. Persoonlijk vind ik dat het nog best goed klinkt ook. Maar voor anderen zingen durf ik absoluut niet! Ik luisterde vroeger heel vaak naar muziek. De hoeveelheid begon zelfs ongezond te worden: Arabische muziek, Engelstalige muziek, Nederlandstalige muziek ... *(lacht)* Later merkte ik op dat ik muziek niet meer zo interessant vond en intussen heb ik al twee jaar niet meer (bewust)

naar muziek geluisterd. Waarom? Ik voelde dat het echt controle had over mijn emoties. Na elk liedje veranderden mijn emoties of gedachtes. Het werd soms allemaal wat te veel. Daarnaast vind ik de muziekindustrie van tegenwoordig niet zo goed. Er is bijna altijd een scheldwoord te horen. Zelfs een lied dat hartstikke leuk klinkt, kan toch een rare boodschap hebben. Muziek is een krachtig middel. Dat kan positief zijn maar ook negatief.”

MAREN “Ik luister soms muziek, maar ben er niet heel veel mee bezig. Muziek motiveert me wel tijdens het sporten of kan me oppeppen wanneer ik me even minder voel, maar het is niet zo dat ik daar 24 op 7 mee bezig ben. Er zijn heel wat mensen die niet zonder muziek kunnen, maar dat ervaar ik dus niet. Onder de douche zet ik wel muziek op, maar dat is vooral om mee te kunnen zingen. *(lacht)* Ik ga er sneller voor kiezen om te schilderen of knutselen dan muziek op te zetten. Al heb ik wel al eens een liedjestekst geschreven. *(denkt na)* Dat is ook creativiteit, zeker?”

JOKE “Ik speel al zeker twaalf jaar dwarsfluit en negen jaar geleden sloot ik me ook aan bij de filharmonie in mijn dorp. Daarnaast zing ik graag en

luister ik elke dag muziek. Meestal is dat indie, pop of rock, maar dat varieert. Ik schrijf geen enkele muziekstijl af; alle muziek is op zijn eigen manier geweldig en er valt zoveel te ontdekken en te leren. Muziek heeft ook een enorm effect op mijn emoties. Ik luister altijd naar iets waar ik me op dat moment comfortabel bij voel. Op een of andere manier is dat troostend, niet alleen voor verdriet. Het is een troost dat er muziek is die jouw emoties opvangt, alsof de muziek de gevoelens met je deelt. Ik luister dus muziek op alle momenten: ik kan me er beter door voelen, ermee tot rust komen of me juist helemaal laten gaan. Muziek is er voor elk moment. Het is een persoonlijke beleving, maar toch beleeft iedereen de kracht van muziek zo intens. Over die kracht las ik onlangs iets interessants en ik had het niet beter kunnen verwoorden: ‘Er zit een kracht in muziek die we nergens anders vinden. Het raakt je diep vanbinnen. Het zet iets in beweging. Het doet je helen of denken. Het maakt je verwonderd of verward. Je hele zijn wordt aangesproken. Je voelt dat je leeft.’ Uit die beschrijving besluit ik dat muziek zo’n krachtig middel is omdat het kunst is. En dat is wat kunst met je doet.”

Kurt Mac

Knielen is een verouderd gebruik, dacht ik. Nu zie ik regelmatig filmpjes van een menigte die trappend van ongeduld klaarstaat om hét unieke moment vast te leggen. Iemand gaat door de knieën en vraagt een partner ten huwelijk of voor een ander soort relatie waarvan het de bedoeling is dat ze wel een tijd zal duren. Ik dacht aan de illustratie in het vorige Don Bosco Magazine. De 'leraar van het jaar' komt van zijn voetstuk en knielt bij een jongere. Wellicht hadden velen dat kind al zien zitten. De een had de andere kant uitgekeken, anderen moesten zich haasten voor een dringende afspraak. Misschien waren er zelfs die deze jonge mens al hadden opgemerkt maar er in een boog omheen gelopen waren. Iemand knielt om die jongere met twee handen rechtop te helpen ... een uniek moment, geen menigte in de buurt.

(BD)

Een thuis voor jongeren.